

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 082075 18 Квлз
Бања Лука, 04.02.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Б.В., због стицаја кривичних дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске и напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези са ставом 1. истог закона, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који су поднијели браниоци осуђеног из Заједничке адвокатске канцеларије М.К. и М.Ђ. из Г., против правоснажне пресуде Основног суда у Приједору број 77 0 К 082075 17 К од 22.11.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.02.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Приједору број 77 0 К 082075 17 К од 22.11.2017. године, оглашен је кривим Б.В. због стицаја кривичних дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези са ставом 1. истог закона, за која дјела је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту ЗКП РС) оштећена је са евентуално имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак, док је на основу члана 99. став 1. ЗКП РС, осуђени обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150,00 КМ, док ће се о трошковима браниоца по службеној дужности, одлучити посебним рјешењем.

У поступку по жалби бранилаца осуђеног, Окружни суд у Приједору је пресудом број 77 0 К 082075 18 Кж од 12.03.2018. године, одбио ту жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Против цитиране правоснажне пресуде Основног суда у Приједору, браниоци осуђеног су благовремено поднијели захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се правоснажна пресуда преиначи и осуђеном изречена казна затвора замјени радом у јавном интересу.

У одговору на Захтјев, републички јавни тужилац мр Ненад Враћеш је у писменом поднеску број Т22 0 КТЗ 0008847 18 од 08.08.2018. године, предложио да се Захтјев одбије као неоснован, уз образложење да се разлози изнесени у захтјеву не односе на правне разлоге због којих се по закону може поднијети захтјев за заштиту законитости.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које су се позвали подносиоци Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 350. ЗКП РС прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Поднесеним Захтјевом се тврди да је првостепени суд погрешно оцјенио околности од значаја за одмјеравање казне и осуђеном изрекао превисоку и нереално одмјерену казну, а да при том није узео у обзир олакшавајуће околности, као што су његово признање, лоше имовно стање, затим да му је супруга незапослена, као и двоје пунољетне дјеце, док двоје малољетне дјеце се редовно школују, да супруга није поставила имовинскоправни захтјев и да је остала да живи у заједничком домаћинству са осуђеним, итд., као и да је првостепени суд погрешно цијенио да је исти доброг имовног стања.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог суда, се не може градити теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Наиме, повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, у смислу одредбе члана 312. ЗКП РС, постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. За кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, прописана је казна затвора од двије до десет година, а за кривично дјело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, прописана је казна затвора од шест мјесеци до пет година. У конкретном случају осуђеном су, примјеном одредбе о ублажавању казне, утврђене казне затвора испод минимума казне прописане за предметна кривична дјела, те му је затим изречена јединствена казна затвора у трајању од девет мјесеци, која је у складу како са одредбама члана 208. став 3. и члана 388. став 3. КЗ РС, тако и са одредбама члана 38. и 39. став 4. КЗ РС, те са општим правилима о одмјеравању казне прописаним одредбом члана 37. КЗ РС. С обзиром на то, изнесени приговори из Захтјева, којима се доводи у питање правилност вредновања олакшавајућих и отежавајућих околности од значаја за одлуку о избору одговарајуће кривичне санкције осуђеном за почињена кривична дјела, не могу се подвести под повреду Кривичног закона, која би се манифестовала у виду прекорачења законских овлаштења при доношењу одлуке о казни.

Из преосталог дијела образложења Захтјева, произлази да се Захтјевом доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде, те се на темељу чињеничних недостатака пресуде које подносиоци Захтјева виде, гради теза о почињеној повреди Кривичног закона.

Како се захтјев за заштиту законитости у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС не може улагати по основу чињеничних недостатака правоснажене пресуде, то је поднесени захтјев неоснован, јер повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да се правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, имала донијети другачија одлука.

Из наведених разлога овај суд је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци пресуде, те је захтјев бранилаца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић